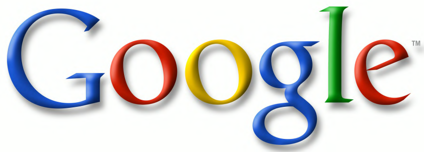
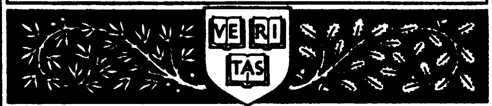

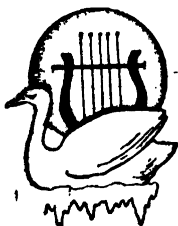

HD WIDENER

VE RI
TAS

Radu D. Rosetti

Sincere

— Poesiĭ —

BUCUREȘTI

EDITURA LIBRĂRIEI CAROL MÜLLER CALEA VICTORIEI, 53.

53, CALEA VICTORIEI, 53

(Pasagiul Român)

1897

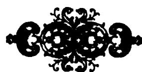
Tip. «EPOCA» Clemenţă

Sincere

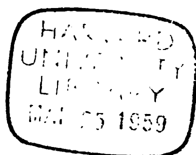
Radu D. Rosetti

Sincere

— Poesiĭ —

BUCUREȘTI
EDITURA LIBRĂRIEI **CAROL MÜLLER**
53, CALEA VICTORIEI, 53
(Pasagiul Român)
1897

DE ACELAŞ AUTOR:

POESII
FOI DE TOAMNĂ
VENEZIA
PROSĂ
EPIGRAME
DIN INIMĂ
STEAUA
CARTEA DRAGOSTEI

DOUĂ COARDE

Coarda 'ntinsă pe vioară,
Varsă note ce 'nfioară;
Insă orĭ și cît s'avîntă,
Cînd se udă, nu maĭ cîntă.

Coarda inimeĭ ce'șĭ plînge
Doru'n lacrime de sînge,
De ce-o uzĭ, maĭ mult s'avîntă,
Și-atuncĭ și maĭ bine cîntă!

FLORĬ DE PRIMAVARA

Te cred, frumoasă domnişoară,
Cînd mi te plîngĭ c'aĭ suferit
Şi cînd mi-arăţĭ, drept probă, părul,
Ce-aşa de iute ţi-a albit.

Dar, cînd ţi-aruncĭ spre ochiĭ-mĭ triştĭ
Privirea ta copilăroasă
Şi te zăresc, aşa cum eştĭ,
Sglobie, tînără, frumoasă,

Imĭ place să te-asemuesc
Cu florile de primăvără,
Ce-albesc copaciĭ 'ntinerițĭ,
Cînd soarele 'ncălzește iară.

DE FURAT

I-am cerut să-ĭ fiŭ stăpînul
Inimeĭ ce m'a robit,
Insă ea, ne'ndurătoare,
Glasu-mĭ nu l-a auzit.

Am văzut de la o vreme
Că zadarnic tot iĭ zic,
Şi, iubind-o făr' să ştie,
Nu ĭ-am maĭ cerut nimic.

Insă iată că aseară,
Cînd tăcuţi şi triştĭ visam,
Inima, ce ĭ-o cerşisem,
I-am furat-o... şi o am.

Iară azĭ mi-a spus cu vocea
Blîndă-a dulceĭ sale gurĭ:
«Inima nu se cerşeşte,
Trebuĭe să ştiĭ s'o furĭ!»

MAI MARE...

Lumea asta minunată,
Cu mizeriĭ şi idile,
Dumnezeŭ, atotputernic,
A creat-o 'n şease zile.

De cît Dumnezeŭ maĭ mare
Nu te ştiŭ de cît pe tine:
Tu'mĭ creezĭ o lume 'ntreagă
Numaĭ cît te uiţĭ la mine.

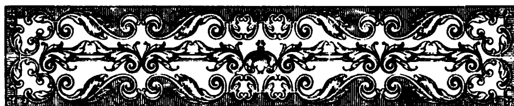
FLORĬ DE CÎMP

Florile de cîmp, frumoase,
Ce le porţĭ şi tu la sîn,
Vara le cosesc săteniĭ,
Ca să le prefacă'n fîn.

Fîn din *Florĭ!* Ce ironie!
Tristă soartă, nu-ĭ aşa?
De la sîn, s'ajungĭ la ĭesle,
Vitele spre-a îngrăşa!—

Le-a'negrit de murdărie
Ale grajduluĭ duhorĭ, —
Dar parfumul le trădează
Că aŭ fost odată florĭ.

INSEPARABILIĬ

D*udue*, am văzut odată
Un fel de păsărĭ minunate,
Căror le zic *Inseparabilĭ*,
Căcĭ mor cînd sînt desperechiate.

In mijlocul natureĭ mîndre,
Sburînd voioase către cer,
Saŭ resemnate și tăcute
In colivia lor de fier,

Inchise saŭ în libertate,
Orĭ cum ar fi, le e tot-una,
Căcĭ n'aŭ de cît o fericire:
Să fie-alăturĭ tot-deauna.

Acuma cînd ne-am logodit,
In seara asta de beţie
In care'mĭ jurĭ aşa solemn
Să fiĭ a mea pentru vecie,

Mi-aduc-aminte făr' să vreaŭ
De-acele păsărĭ minunate,
Ce se iubesc atît de mult
Că mor cînd sînt desperechiate,

Şi, pentru că-ĭ ceva fatal
Ca unul dintre noĭ să moară
'Naintea celuĭlalt, aş vrea,
Nepreţuita mea comoară,...

. . . .
. . . .

Epitalam am vrut să fie
Această biată poesie;
Din visu-mĭ azĭ s'alege praf,
Şi-am prefăcut-o 'n epitaf.

ADIO

Adio dar, comoară scumpă și fie după cum voești:
Primesc cu inima zdrobită, exilu'n care mă gonești.
De lîngă cei iubiți de mine am fost gonit de-atîtea ori,
Că nu mai pot, ca'n alte timpuri, să'mi spun durerea prin plînsori;
Dar pentru că'mi promiți, frumoaso, că'mi vei păstra o amintire,
Doresc să știi și tu ce este această goală năluctre.

Cum vezi, mă duc... Cu'ncetul, vremea de mine-o să te'nstrăineze;
Tu, te vei mărita ca mîine și vei iubi pe-al tău bărbat,
Eu, gîndurile mele triste le-oiu duce iarăși să viseze,
Căci vai! doar visul este partea unui poet adevărat.

De s'o'ntîmpla să vrea norocul să ne'ntîlnim vre-odată 'n cale,
La teatru, într'un bal, pe stradă, mai știu și eu în care loc,
La brațul tînărului mîndru, mrejit în farmecile tale,
Te vei uita spre mine galeș, privindu-mă cum stau pe loc;

Ţi-or reveni ca'n vis în minte acele ceasurĭ de iubire,
Ce le-aĭ trăit cînd-va cu mine, şi cum în urmă maĭ gonit,
El îţĭ va spune-o vorbă dulce, tu-ĭ veĭ răspunde c'o zîmbire,
Veĭ trece repede 'nainte... Şi 'nseamnă că ţĭ-aĭ amintit.

Saŭ, dup'o noapte de iubire, eşind cu *dînsul* la plimbare,
In dimineaţa uneĭ zile ce'ţĭ dă avînt pentru trăit,
Te veĭ mîhni, văzînd cortegiul ce trece singur pe cărare,
Ne-avînd în urma luĭ pe nimenĭ de cît un cioclu înrăit.
Veĭ întreba distrată cine-ĭ nenorocitul ce se duce,
Aşa de oropsit de oamenĭ, ca cine ştie se ateŭ;
Maĭ mulţĭ or să'ţĭ răspundă *Nuştiŭ*, iar cioclul o să'şĭ facă cruce
Şi 'n schimbul unuĭ ban, ţĭ-o spune că mortul oropsit sînt eŭ.
Ţi-or reveni ca'n vis în minte acele ceasurĭ de iubire,
Ce le-aĭ trăit cînd-va cu mine, şi cum în urmă m'aĭ gonit,
El îţĭ va spune-o vorbă dulce, tu-ĭ veĭ răspunde c'o zîmbire,
Veĭ trece repede 'nainte... Şi 'nseamnă că ţi-aĭ amintit.

Apoĭ... la braţ acum cu altul, căcĭ cel d'întîĭ s'a dus ca mine,
Iţĭ veĭ permite-«o variantă» să rătăceştĭ prin cimitir,
Pe cînd naivul ce te poartă, privind cu dragoste la tine,
Citeşte cine sînt stăpîniĭ mormintelor ce staŭ în şir.
Te veĭ lovi de-o cruce mică, al căruĭ nume, şters de vreme,
De-abia'l veĭ descifra pe lemnul mîncat de ploaĭe şi de vînt;
E-al meŭ ce te-am iubit... Dar *dînsul* nepăsător o să te cheme,
Ca să'ţĭ arate maĭ departe splendoarea vr'unuĭ alt mormînt.
Ţi-or reveni ca'n vis în minte acele ceasurĭ de iubire,
Ce le-aĭ trăit cînd-va cu mine, şi cum în urmă m'aĭ gonit,
El îţĭ va spune-o vorbă dulce, tu-ĭ veĭ răspunde c'o zîmbire,
Veĭ trece repede 'nainte... Şi 'nseamnă că ţi-aĭ amintit.

ECOUL

(Reminiscență)

In pădurea 'ntunecoasă,
Unde viŭ din cînd în cînd,
Intr'o zi de Maiŭ, divină,
Stam la umbra eĭ, cîntînd:

«Cine, pentru o femee,
Tinerețea 'șĭ-abătù?»
Iar ecoul din pădure,
Mĭ-a răspuns îndată: *Tu!*

«Și atuncia, cine poate
Fericirea să'mĭ redea?»
Iar ecoul din pădure,
Mĭ-a răspuns îndată: *Ea!*

INTRE VALURÌ

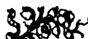
Când pornesc pescarii vara peste undele senine,
Merg cu ei la ţărmul mărei sufletele ce-ĭ iubesc,
Le urează drumul spornic, zile vesele şi pline,
Şi se uită'n urma navei pîn'ce nu o maĭ zăresc.

Zi cu zi sărmana mamă saŭ soţia credincioasă,
Sora, fratele, amicul saŭ iubita celuĭ dus,
Il urmează cu gîndirea peste marea mincinoasă
Şi se roagă pentru dînsul sub Calvarul luĭ Isus.

Dînşiĭ aŭ credinţa oarbă că norocu-o să'ĭ ajute;
Luptă să adune-averea ce-o să'ĭ facă fericiţĭ...
Uniĭ mor răpiţĭ de valurĭ, duşĭ în zările pierdute,
Alţiĭ se re'ntorc la vatră, să trăiască liniştiţĭ.

De pe ţărmul fericireĭ, soarta vrînd să ne despartă,
M'aĭ condus în faţa lumeĭ — mare fără de sfîrşit,
Şi-am plecat pe valul vieţiĭ într'un colţ de barcă spartă,
Fără cîrmă, fără pînze şi cu braţul ostenit.

Tu mă vezĭ luptînd zadarnic într'o barcă sfărîmată
Şi ţĭ-aĭ luat de mult speranţa să mă 'ntorc vre-odată'n port,
Căcĭ talazurile mărei tot le biruĭ cîte-odată,
Dar din valurile vieţiĭ nu se scapă de cît mort.

MOARTA

Primind inelul, ea'mĭ șopti:
«Il voĭŭ purta pin' voĭŭ muri».

Acum inelul nu'l maĭ poartă...
Și, pentru mine, este moartă.

Nu mi-a rămas drept amintire
De cît batista eĭ subțire,
In care, dornic, ochiĭ meĭ
Vor plînge, de-astăzĭ, moartea eĭ.

FĂRĂ IUBIRE

I

În fundul uneĭ ocne, plecat p'un bloc de sare,
Am stat un ceas de vorbă, odată, c'un ocnaş,
Care 'mĭ spunea, săracul, în plînsete amare,
Cum foamea nemiloasă 'l-a fost adus în stare
Din om cinstit şi harnic, să 'l facă ucigaş.

Mi-a dat fiorĭ de spaĭmă povestea asta tristă,
Pe care mi-o spusese sărmanul condamnat,
Şi, îngrozit de cîte pe lume maĭ există,
Privindu-l cu durere, sfios l'am întrebat :

— Dar n'aĭ avut în lume pe nimenĭ să te-ajute,
Nu te-aĭ gîndit la pata ce va 'negri pe-aĭ tăĭ?
— Ba am cerut... Bogaţiĭ aŭ inimele mute;
Eĭ m'aŭ privit cu scîrbă şi mi-aŭ strigat: Haĭ, du-te...
Ca să 'ţĭ cîştigĭ o pîĭne sînt miĭ şi miĭ de căĭ.

Aĭ meĭ? Eŭ n'am pe nimenĭ. Pe cît mĭ-aduc aminte,
Am fost svîrlit pe stradă, căcĭ m'am născut bastard,
Nu 'mĭ-a surîs drept ţintă nimica înainte,
Şi mama mea azĭ poate că face jurăminte
D'un ceas,... cînd ese seara, rîzînd, pe bulevard.

II

Un an apoĭ... Spre ziuă, căzut de oboseală,
Mînjindu-mĭ tinereţea, dormeam într'un hotel,
Alăturĭ c'o flinţă de-o formă ideală,
Ce 'şĭ vinde corpul tînăr şi fraged pe tocmeală,
Adusă cine ştie din ce infam bordel.

'I-am dat banĭ mulţĭ, şi'n urmă, cînd s'a sculat să plece,
Am întrebat-o dulce de ce şi-a fost ales
O meserie 'n care silită-ĭ să'şĭ înece
Onoarea şi vieaţa şi tot... pe interes.

— Da ştiŭ, îmĭ zise dînsa, zîmbind în ironie,
Vreĭ să mă'ntrebĭ anume de ce să nu trăesc

Cinstită, lingă unul cinstit, care să'mi fie
Şi-amant şi soţ şi tată, şi căruĭ pe vecie
Să'ĭ fiŭ soţie bună, pe care să'l iubesc.

O, am iubit odată şi eŭ... eram copilă,
De dorul luĭ nebună, fugiĭ de la părinţĭ,
Dar m'a 'nşelat în urmă cu alta, fără milă,
Şi celuĭ care astă-zĭ, setos de vre-o idilă,
'Mi-ar spune că m'adoră, îĭ spun în faţă: *Minţĭ*.

III

Pe urmă... Intr'o morgă... Inţepenit pe-o masă
Zăcea un tînăr palid, cu trupu 'nvineţit,
Căzuse beat grămadă, şi d'un beţiv ce-ĭ pasă
Drumeţuluĭ ce seara grăbit se duce-acasă,
Acasă, unde-ĭ bine, şi'ĭ cald, şi'ĭ mulţumit.

Spre ziuă, cînd gardistul veni să vadă ce e
Grămada negricioasă trîntită într'un şanţ,
Zări lîng'un cadavru o poză de femee,
Care'l privea din cadră frumoasă ca o fee...—
In buzunaru-ĭ putred nu se găsi un sfanţ.

De sigur că i-o dase vre-o fostă-a luĭ iubită,
Căcĭ îĭ scrisese *Uită* cu tocul tremurat;

— Necunoscută scumpă, trăeşte fericită.
De astă-zĭ înainte dorinţa ţi-e'mplinită,
Uĭtare-aĭ vrut, şi dînsul ţi-a dat-o: te-a uĭtat.

IV

Puţin după aceea, într'un amurg de vară,
Pierdut printr'o alee de teĭ, la cimitir,
Mă'nduioşaĭ de milă şi ochiĭ'mĭ lăcrămară,
Intrezărind o groapă deschisă şi murdară,
Menită să maĭ scape un Paria de bir.

De s'o'ntîmpla pe-acolo şi pasul tăŭ s'apuce,
Să ştiĭ că e mormîntul acelor cari mor
Neregretaţĭ de nimenĭ... Mormîntul n'are cruce,
Căcĭ cine este oare nebunul ce se duce
S'arunce de pomană un ban pe groapa lor?

Acolo dorm în pace femeile pĭerdute,
Ocnaşiĭ şi poeţiĭ şi alţĭ desmoşteniţĭ,
Sărmanĭ a căror zile se stinseră tăcute,
Pe cari totuşĭ moartea putea să'ĭ ia maĭ iute,
Nesupărînd pe nimenĭ, căcĭ nu aŭ fost iubiţĭ.

. . . .

V

Şi erĭ, cînd isprăviĭ de scris aceste versurĭ desperate,
Citindu-le într'o serată pe care-o dase-un literat,
Un moş frumos, cu faţa roză şi cu şuviţele-argintate,
Apropiindu-se de mine, cu ochiĭ plinĭ de bunătate,
Bătîndu-mă uşor pe umăr, la rîndul luĭ m'a întrebat :

— Dar bine, n'aĭ găsit pe lume nimic maĭ mîndru şi maĭ mare
Să facă să vibreze coarda simţireĭ tale de artist,
De staĭ să-'mĭ cînţĭ aşa de jalnic ocnaşiĭ'ncătuşaţĭ în fiare,
Beţiviĭ morţĭ şi duşĭ la morgă, femeile din lupanare,
Şi tot ce poate fi maĭ negru, maĭ mîrşav, maĭ murdar şi trist?

Priveşte, cerul e albastru, spuzit cu pulbere de stele,
In hora lor se 'nalţă luna, ascunsă într'un puf de norĭ,
Un vînt de primăvară dulce adie lin de prin vălcele,
Ineacă aerul cu miros îmbălsămat de viorele,
Iţĭ dă avînturĭ generoase şi uiţĭ că trebue să morĭ.

Iar mîĭne-o să răsune crîngul în cîntec de privighetoare,
Natura va renaşte mîndră, căcĭ primăvara a sosit,
La orizont or să se-arate iar cîrdurile de cocoare,
Săteniĭ'şĭ vor re'ncepe munca sub raza caldă de la soare.
Şi seva verde din natură va da fiorurĭ de iubit.

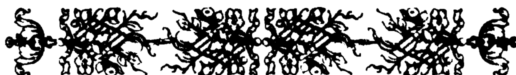
Iubirea și natura, iată ce trebue cîntat, poete,
Slăvește'n versurĭ cristaline comoara lor de bunătățĭ,
Ascultă'ndemnul tinerețeĭ și-alegețĭ una dintre fete,
Iubește-o'n mijlocul natureĭ, punîndu-ĭ florĭ de cîmp în plete,
Făcețĭ vieața o poemă și sboară la eternitățĭ!

— Bătrîne, zorile s'anunță prin trilurĭ de privighetoare,
Și noaptea'șĭ lasă vălul negru în țipete de cucuvăĭ,
Iar lebăda odată cîntă: în ceasul trist în care moare;
Sînt cîntece de *Aleluia* și cîntece de sărbătoare, —
Sînt cîntece de oamenĭ veselĭ și cîntece de oamenĭ răĭ.

Eŭ sînt un răŭ ce se cunoaște și știe c'a fost dus la rele
De-aceeașĭ lipsă de iubire a bieților nenorocițĭ
Pe-a căror soartă plîng de milă în toate versurile mele,
In ceasurĭ triste de durere cînd nu maĭ pot privi spre stele,
Orbit de ce'mĭ văzură ochiĭ că'ndură ceĭ desmoșteniță.

Natura și iubirea, luna și stelele strălucitoare,
Și tot ce e frumos și vesel, îșĭ aŭ, pe rînd, poețiĭ lor;
Eĭ sînt iubițĭ și fac din versurĭ un cîntec de privighetoare
Noĭ oropsițĭ, ne sună lira a cînt de lebădă ce moare,
Căcĭ fericire este'n lume, dar nu e partea tutulor.

DEDICAȚIE

Premiatului Academiei, I. Nenițescu

Salut! învingător ce iei
Ca premiŭ, 4000 de lei.
Și-acum să te 'ngrijeștĭ ca ei
Să facă puĭ, și *Puĭ... de leĭ.*

PRIMĂVARĂ

E primăvară! primăvară!
Natura re'nviază iară
Şi prin copacul înverzit,...
— Destul, condeĭ afurisit!
Ce'ţĭ pasă ţie dac' afară
E iarnă saŭ e primăvară,
Cînd n'aĭ cerneală 'n călimară?

LA DOSAR!

— **Monorimă** —

Luĭ Moș Mincu

De-o lună sînt funcționar:
Ajut pe Domnul Arhivar
La pus hîrtiele'n dosar.
Și, cînd m'apucă dorul iar
Să scriŭ un vers frumos și clar,
Aud pe Domnul Arhivar
Urmîndu-șĭ proza: *La Dosar!*

ROMANŢA LUĬ RUY-BLAS

(După Victor Hugo)

Păsările din pădure
Pentru ce le-aş asculta ?
Pasărea cea maĭ divină
Cîntă'n vocea dulce-a ta.

Poate să ne-arate Domnul,
Sus pe cerurĭ, miĭ de aştri :
Steaua cea maĭ lucitoare
Arde'n ochiĭ tăĭ albaştri.

Poate-Aprile să'nflorească
Iar grădina parfumată :
Cea maĭ mîndră floare creşte
Tot în inima-ţĭ curată.

Astă pasăre divină,
Ăst luceafăr lucitor,
Floarea sufletuluĭ, mîndră,
Toate, se numesc *Amor*.

NEROZIE

(După Heine)

Und ich lache mit—und sterb'.

Cînd ĭubeştĭ întîĭa oară,
Fie chiar făr' de noroc,
Eştĭ un Dumnezeŭ.—Dar este
Cel maĭ mare dobitoc
Cine, pentru-a doua oară,
De un vis frumos vrăjit,
Maĭ ĭubeşte înc'odată
Făr'a fi şi el ĭubit.

Eŭ ĭubesc din noŭ o fată,
Care-şĭ rîde de al meŭ dor;
Rîde soarele şi luna,
Rîd şi eŭ cu eĭ—şi mor.

CERŞETORUL

(După Richepin)

Bătrîn, cu faţa de bandit,
La colţul stradeĭ m'a oprit.

Nu m'a rugat cu glasul stins,
Ci mîna dreaptă mi-a întins.

I-am dat pomana ce-a cerşit,
Şi totuşĭ nu mĭ-a mulţumit.

Iar ochiĭ luĭ, de leŭ voĭnic,
Păreaŭ, în ura lor, că'mĭ zic :

«Cu banul ce l'aĭ dat, tăcut,
Pomană ţie ţĭ-aĭ făcut».

«Bogat şi fericit că aĭ,
Eştĭ mîndru c'aĭ putut să'mĭ daĭ».

«Şi unde puĭ că e frumos
Să'ţĭ zică lumea: Ce milos!»

Iar ochiĭ luĭ, de leŭ voĭnic,
Păreaŭ în urmă că'mĭ maĭ zic:

«Şi ce plăcere mare, Zăŭ,
Să umileştĭ pe-un frate-al tăŭ!»

«Pe banul negru, ce l'aĭ dat,
Eŭ scuip, burghez nesăturat!»

«De şi primesc pomana ta,
Să nu crezĭ că te pot erta».

«Dar ziua sfîntă va veni,
Şi-atuncĭ... atuncĭ 'om maĭ vorbi!»

RĂMÎĬ...

— După Théophile Gautier —

**rămîĭ, căcĭ cine știe, reîntors din pribegit,
De maĭ regăseștĭ aicea sufletele ce-aĭ iubit.
Cîĭnele, pe care-odată îl ţineaĭ închis în cușcă,
De-ĭ voi să'l mîngîĭ iară, cum făceaĭ atuncĭ, te mușcă,
Neputînd să recunoască, într'un chip desfigurat,
Pe stăpînul luĭ, cu care multă vreme s'a jucat.
Inimile, ce odată peste tot ţi-eraŭ deschise,
Reîntors din pribegie, le veĭ regăsi închise,
Alţiĭ vor păstra de-acuma, multă vreme, cheia lor,
Căcĭ uĭtarea este'n lume partea noastră-tutulor.
Lumea, unde petrecuseșĭ și'ţĭ aveaĭ un loc al tăŭ,
Te-a înlocuit în grabă, făr'să simtă nicĭ un răŭ,
Iar averea ta, muncită cu sudoarea-atîtor anĭ,
O vor împărţi în grabă, între lacomĭ șarlatanĭ.
Eștĭ ca și un mort, pe care toţĭ îl cred în cimitir,**

Ce, spărgînd coşciugul negru, fuge-acasă în delir,
Aşteptînd să'şi regăsească pe soţia luĭ plîngînd,
Şi un sac umplut cu aur, ce'l aşteaptă surizînd.
Dar soţia-ĭ, cum se vede, cam de mult s'a consolat,
Căcĭ în casa luĭ acuma altul locul i-a luat,
Iar averea-ĭ, cîştigată cu sudoarea-atîtor anĭ,
S'a 'mpărţit de multă vreme între lacomĭ şarlatanĭ.
Bĭetul mort, priveşte jalnic fericirile pĭerdute,
Şi văzînd cum fie-care par'că stă să-ĭ zică: Du-te...,
Amărît şi trist, aşteaptă ca un blagoslovit
Să se'ntoarcă iar în groapă şi să doarmă liniştit.

....O rămîĭ, rămîĭ aicea, nu pleca, căcĭ ceĭ plecaţĭ,
Sînt ca morţĭ, şi morţiĭ, astă-zĭ, ştiĭ şi tu că sînt uĭtaţĭ.
De te-aĭ dus, eştĭ dus... odată ce nu poţĭ să-ĭ maĭ priveştĭ,
Nu maĭ e nimic să poată să le spună că trăeştĭ.
Ast-fel este lumea. Omul uĭtă lesne. E fatal!
Nicĭ n'a apucat să crească iarba lîng'un pĭedestal,
Ce l-aĭ pus în amintirea omuluĭ ce l'aĭ iubit,
Şi în sufletul tăŭ tînăr alt amor a încolţit!

STANŢE

(După Théophile Gautier)

Acum—pe coama unuĭ munte, saŭ jos, pe şesul linişţit,
In Franţa saŭ la noĭ, spre polurĭ saŭ pe vr'un ţărm din răsărit,
Un brad saŭ un stejar, la umbră, 'şĭ-inalţă crăcile încet,
Un pom sub care poate-odată 'mĭ-oĭŭ face visurĭ de poet.

Acum—pe pragul singuratec, la uşa vr'unuĭ trist bordeĭ,
O mamă'şĭ leagănă copilul, ce doarme dus la sînul eĭ
Şi toarce din fuior alene, cîntîndu-şĭ cîntecul divin
Ce'l cîntă mamele duioase la capul prunculuĭ blajin.

Acum—departe de albastrul splendid al vr'unuĭ cer frumos,
In fundul uneĭ ocne oarbe, plecat ca vaĭ de el pe jos,
De cine ştie cîte ceasurĭ oftează şi loveşte'n fier
Vr'un bĭet ocnaş bolnav şi palid, departe de splendidul cer.

Acum – în care parte nu știŭ, se 'ntinde un pămînt uĭtat,
Un colț de lume sfînt, ce rîde în raza soareluĭ scăldat,
In care păsările mîndre și-avîntă trilurile'n cor
Și printre florĭ de cîmp, ciobanul îșĭ cîntă doina luĭ de dor.

. . . .

Din pomul ce-a crescut pe munte saŭ jos, pe șesul liniștit,
Maĭ știĭ!... se va lucra coșciugul în care eŭ voĭŭ fi lungit,
Iar din mosorul gros, cu firul ce'l toarce mama din fuior,
Cearceaful alb, ce-o să 'nfășoare cadavru-mĭ, cînd o fi să mor.

Din fierul căutat în ocnă vor face cue și un drug,
Cu care-or bate pe vecie capacul tristuluĭ coșciug,
Ce'l vor lăsa în groapa neagră, săpată în locașul sfînt
Ce rîde-acum scăldat în soare—și mîine 'mĭ poate fi mormînt.

VEGHEA

(După François Coppée)

I

Cînd logodnicul Ireneĭ a plecat la bătălie,
Fără lacrime deşarte care inima sfîşie,
Ea, fecioara ce'şĭ făcuse vise roze de iubire,
Imbrăcă iar haina neagră ce purtase'n mînăstire
Şi punîndu-şĭ crucea albă peste inima-ĭ mîhnită,
Lepădă bijuteria cu smaralde'mpodobită,
Ne-voind să ţină 'n deget de cît singur un inel,
Amintirea cea maĭ sfîntă ce-o păstrase de la *el*.

Ast-fel, contra desnădejdeĭ, amărîtă sta luptînd,
Palidă, dar hotărîtă, pe iubitu-ĭ aşteptînd.

Dar Roger aflase vestea că dușmanul biruise.
Fericit ce-abia de-o clipă fericirea îĭ sosise,
Lăcrămind, avu puterea soarta crudă s'o înfrunte.
Și tăind Ireneĭ bucla ce-ĭ cădea frumos pe frunte,
Așezând'o ca pe-o moaște sfîntă 'ntr'un medalion,
Curajos, plecă să lupte, pentru patrie și tron.

Știm cu toțĭ ce-a fost războiul blestemat.
Nepăsătoare,
De iubitul dus Irena nu vorbea cu întristare ;
Dar la ceasul cînd postașul coborînd de pe cărare
Se 'ntîmpla să nu-ĭ aducă mult dorita *luĭ* scrisoare,
Suspinînd din greŭ, fecioara începea să se 'ntristeze,
Pe cînd gîndurile negre o făceaŭ să lăcrămeze.
Totușĭ contele, din luptă maĭ scria cîte odată
Și Irena nu fusese pîn'atuncia disperată.
Dar în ziua tristă 'n care un fugar de-abia scăpat
'I-anunță că de o lună Metzul e înconjurat,
Că Roger al eĭ eșise neatins din bătălie,
Dar de-aci 'nainte însă, n'o să poată să-ĭ maĭ scrie,
De atuncĭ, ținîndu-șĭ plînsul care sta să isbucnească,
Fără știre de la dînsul, ea trăi... ca să'l dorească.
Dar sătenii, de atuncea, o văzură maĭ pioasă,
Ceĭ săracĭ, blagoslovind-o, o găsiră maĭ miloasă,
Iară mamele, pe care le 'ntreba ca să îĭ spună
Păsurile lor, mirate îșĭ șopteaŭ că e maĭ bună.

II

Intr'o zi cu soare vesel se sculă inspăimîntată ;
Inamicul apăruse chiar lîngă castel, de-odată.
La 'nceput îĭ fuse frică, dar încet îșĭ reveni
Și îmbrăcîndu-se în grabă, să coboare îndrăzni.

Lupta nu fusese lungă ; maĭ nimic : o 'ncăerare.
Şeapte opt germanĭ prin trestiĭ pitulaţĭ în spionare
Şi surprinşĭ, fugeaŭ p'un capăt spre un post de siguranţă.

«Ar fi bine, zise dînsa, să chemaţĭ o ambulanţă».

Căcĭ într'adevăr, pe locul unde lupta se'ncinsese,
Un duşman rănit de moarte, numaĭ singur rămăsese.
Şi cînd fu adus în casă, slab aproape leşinat,
Cu privirea aiurită şi cu gîtu 'nsîngerat.
Castelana făr' să 'ntrebe cine e, de unde e,
Porunci să'l îngrijească în odaia luĭ Roger,
Iar cînd doctorul se duse îĭ turnă ea doctoria,
Căcĭ aşa ştia Irena că se face datoria.
Seara vru să stea chiar dînsa lângă patu-ĭ să vegheze ;
Şi cînd doctorul de-acolo căuta s'o depărteze,
— Nu, îĭ zise dînsa, poate că Roger al meŭ şi el
O să cadă vre o dată prizonier într'un rezbel.
Aş dori atuncĭ duşmanul să se poarte tot aşa
Cum mě port eŭ cu rănitul care zace 'ntins colea.

III

Lîngă patul de durere de abia se aşezase,
Cînd de-odată bavarezul fără veste se sculase,
Şi uitîndu-se în raza luneĭ ce bătea în geam :
«Doctorul, îĭ zise dînsul, a crezut că eŭ dormeam.
Dar am auzit. Eştĭ bună şi îţĭ mulţumesc de toate».
Ea răspunse :
«St ! tăcere şi odihnă cît se poate.

Dormĭ, odihna face bine, poate veĭ scăpa cu vĭaţă.
— Orĭ ce-aş face e zadarnic, n'apuc mîĭne dimineaţă.
Insă am aci pe suflet un secret care m'apasă;
Vreaŭ să'l spun acum, în grabă, pînă vĭaţa nu mă lasă:
M'am legat acum o lună unuĭ om, c'un jurămînt.
— Spune, zise-atuncĭ Irena, legămîntul este sfînt.
— Mă aflam în avant-posturĭ... vrînd spre Metz să'naintez,
Am avut nenorocirea să omor un biet francez».

Ca să nu-ĭ zărească faţa, care tremura de frică,
Dînsa se sculă 'n picioare, şi făcu lumina mică

El reîncepu: «Plecasem să surprindem pe duşman...
Strecuraţĭ pe după sălciĭ l'ajunserăm la un han...
Sentinela sta la poartă... fără multă greutate,
Mă reped pe brîncĭ la dînsa şi-o lovesc cu sete 'nspate.
Invinsesem. Intr'o clipă totul e măcelărit».
Ea şi-ascunse faţa'n palme.
«Se sfîrşise. Ingrozit,
Căutam să fug departe de la locul de omor,
Cînd de-odată luna, care se ivise dup'un nor,
Mă făcu să văd cu spaĭmă la lumina-ĭ argintie,
Svîrcolindu-se prin iarbă, un soldat în agonie.
Era însăşĭ sentinela care-o străpunsesem eŭ!
M'a cuprins atuncĭ o milă sfîntă de duşmanul meŭ,
Şi punîndu-mă 'n genuche ca să'ĭ viŭ în ajutor,
— E tîrziŭ, îmĭ zise dînsul, e tîrziŭ şi simt că mor...
Dar eştĭ militar... eştĭ nobil... poate că eştĭ cavaler...
— Da, ce pot să'ţĭ fac?
— Nimica. Numaĭ să'mĭ promiţĭ ce'ţĭ cer:
Ia medalionul ăsta şi să'l daĭ din partea mea....
— Dar muri fără să spună cuĭ ar fi voit să'l dea
Iară eŭ l'am lŭat de-acolo plin de sînge, cu speranţa

Că blazonul de pe dînsul, cînd mă voiŭ întoarce'n Franța,
Poate mi-o servi să aflu pentru cine mi l'a dat
In momentul cel din urmă, mîna bĭetuluĭ soldat.
Ți'l încredințez. Primeşte'l. Dacă pînă dimineață
Bunătatea dumitale n'o putea să'mĭ dea vieață,
Ca să'mĭ fie somnul dulce, vreaŭ să'mĭ jurĭ pe Dumnezeŭ
Că veĭ împlini dorința celuĭ mort, în locul meŭ».

Dar privind bijuteria care arunca scînteĭ,
Ea recunoscu blazonul luĭ Roger, iubitul eĭ
Şi nebună de durere, de abia ştiind ce face:
«Da, îțĭ jur, răspunse dînsa. Şi acuma dormĭ în pace!»

IV

Uşurat acum rănitul plecînd capul ațipeşte,
Pe cînd dînsa fără lacrimĭ, oțelită, îl priveşte.
Da, iubitul eĭ murise dîndu-ĭ un medalion!
E al luĭ Roger, sărmanul, sîngele de pe blazon.
Da, şi n'a avut norocul nicĭ curajul să'şĭ arate:
A murit ucis hoțeşte, fără luptă, pe la spate.
Omul care zace colo e omorîtorul luĭ,
Şi ea trebue să'l scape, să'ĭ dea vĭață... Tocmaĭ cuĭ!?
Ca o culme de supremă şi stupidă ironie,
Tocmaĭ ea, trebuĭ să scape laşul de la agonie!
Şi ca mama ce 'ngrijeşte de copilul eĭ bolnav,
Ea va trebui să'ĭ toarne doctoria... E grozav!
Insă ce! când simte'n pieptu-ĭ ura cea maĭ ne'mpăcată,
Să veghez lîngă dînsul şi să'l scape?.. Nicĭ-odată!
Aida-de! va smulge spada lîngă masă rezemată
Şi îĭ va străpunge pieptul, răzbunîndu-se îndată;
Saŭ va sparge fără milă sticlele cu doctorie,

Aşteptînd ne 'ndurătoare răzbunarea eĭ să vie.
. . . Poate chiar c'ar fi maĭ bine să îl lase adormit;
I-ar fi fost de-ajuns atîta : pînă'n zorĭ ar fi murit.
Dar pe cînd lupta, de-odată neamţul murmură: «Mi-e sete!»

Ea păli, şi 'nălţînd ochiĭ la Isusul din perete,
Aruncă departe giudul ucigaş care-o muncea,
Şi turnîndu-ĭ doctoria, blîndă, îĭ dădu să bea.

V

Însă 'n zorĭ, pe cînd rănitul mulţumea că'l îngrijise
Observă că peste noapte, părul eĭ frumos, albise.

BĂTRÎNUL

(Reminiscență)

Aseară, la o masă, singur,
Cu ochiĭ stinșĭ, pĭerduțĭ în vag,
Cu părul alb, de zile negre,
Ședea pe gîndurĭ un moșneag.

Tîrziŭ, cînd chelnerul, văzîndu-l,
Il întrebă brutal ce vrea:
«Aș vrea,... răspunse blînd bătrînul,
Aș vrea... să vreaŭ și eŭ ceva!»

ANTRACT

— Privește vĭața ca un Teatru!
S'a spus și se va spune 'n vecĭ.
Pîn' nu vezĭ actul cel din urmă,
Nu ți-e ĭertat de-aci să plecĭ!

— Eŭ cînd mă duc la Teatru, seara,
Mă duc cu gîndul să petrec;
Dar cine poate să mă țină,
Cînd nu mi-o maĭ plăcea, să plec?

FĂRA NOROC

De-unăzĭ la un colţ de stradă,
Am întîlnit un cerşetor,
Ce sta, plîngîndu-şĭ sărăcia,
Cîntînd duios dup'ajutor.

Cîntarea luĭ de suferinţă
Aşa de mult m'a 'nduioşat,
C'am vrut să'l miluesc... Cînd iată,
Văzuĭ că nu maĭ am schimbat.

Era să plec, plîngînd în mine
Săracul fără de noròc,
Dar mă privi cu-atîta jale,
Că mă opriĭ mişcat pe loc,

Şi, amintindu-mĭ că, pe lume,
Făr' de noroc am fost şi eŭ,
Sfidaĭ în faţă nenorocul:
Şi 'n loc d'un ban, i-am dat un leŭ.

CINTEC

Doĭ visătorĭ aŭ plîns odată,
Cuprinşĭ de-acelaş taĭnic dor.—
Era într'un salon; o fată
Cînta un cîntec de amor.

Intiĭ şi 'ntiĭ, înduioşată,
A început să plîngă ea;
Şi-am înţeles: sărmana fată,
Iubea.

Iar lacrimile eĭ de foc,
Căzînd pe-o roză veştejită,
I-a strîns petalele la loc
Şi-a tresărit întinerită.

Acelaş cîntec de iubire
A 'nduioşat un bĭet artist,
Trezindu-ĭ vre o amintire,
Vr'un episod din vĭaţă, trist.

Căcĭ dorul care 'l împingea
Să plîngă, cînd îl auzise,
E că pe fat'o 'nţelegea :
Iubise.

Iar lacrimile luĭ căzînd
P'un trandafir de-abĭa 'nflorit,
I-a ars petalele pe rînd
Şi 'ncet încet l'a veştejit.

NEVINOVĂŢIE

Pentru Noemie.

Azĭ Noemie a fost cuminte
Şi blîndă ca un mĭeluşel,
Aşa că naşul, drept răsplată,
I-a dat să poarte un inel.

Acum, glumind, năşica-ĭ spune
Cum că bărbatul eĭ va fi
Acela, pe al căruĭ deget
Inelul eĭ s'o potrivi.

Iar Noemie, de bucurie,
S'apucă iute pe'ncercat,
Nerăbdătoare să ghicească
Pe cine-alege de bărbat.

Şi iată că de-odată strigă
Cu vocea eĭ cea subţirică:
«Inelul ţi se potriveşte;
Bărbatul meŭ eştĭ tu, năşică!»

AMURG

În *Valea Plîngereĭ,* spre seară,
Privind mormintele la rînd,
Zăresc în umbră, lîng'o cruce,
Un cerşetor bătrîn plîngînd.

Şi nu ştiŭ cum, cînd văd tabloul,
De milă inima-mĭ se strînge,
Nu pentru mortul care doarme,
Ci pentru viul care plînge.

CONTRAST

— La Telegraf —

Veselia unuĭ tinăr
Şi durerea uneĭ mame,
Le-am văzut pe-o masă vechĭe,
Scrisă'n două telegrame.

Tinărul, frumos şi chipeş,
Dus cu gîndu'n depărtărĭ,
Trimetea uneĭ iubite :
Sincere felicitărĭ,

Pe cind mama istovită,
Slabă ca un fir de tort,
De abia putea să scrie:
Vino, copilaşul mort.

DURERE

Maria Tudor ar fi zis
Că'n inimă la dînsa-ĭ scris:
Calais.

De ce,
Cînd eŭ am suferit atît,
O vĭață plină de urît,
N'ar fi la mine scris cu fiere
Pe bĭata-mĭ inimă: *Durere.*

ÎN ZIUA...

În ziua cînd savanții, mîndriĭ,
Vor dovedi, frumos și clar,
Că luna nu-ĭ de cît un astru
Ca și pămîntul de murdar,

Ce caraghioz va fi poetul
Ce-a spus în versul luĭ divin
Regină-a nopțeĭ, unuĭ astru
Ca și pămîntul de meschin !

Și uite pentru ce, poete,
In ceasul cînd îțĭ daĭ avînt,
Inspiră-te să cînțĭ maĭ bine
Durerile de pe pămînt!

MODELUL

In fața Venereĭ din Millos,
Ce le-o dăduse ca model,
Cuprinșĭ de dorul sfînt al arteĭ,
Lucraŭ de-o lună *Ea* și *El.*

El, un artist sărac și tînăr,
Un singur ideal avea:
S'ajungă'ntiĭ un pictor mare,
Și-apoĭ... să-l îndrăgească *Ea.*

Ea, bĭată fată părăsită,
Țesuse visul eĭ la fel:
S'ajungă'ntîĭ artistă mare,
Și-apoĭ... s'o îndrăgească *El*.

Și-așa, în frigurile arteĭ,
Călăuzițĭ de-acelaș dor,
In fața Venereĭ din Millos,
Lucraŭ d'un an întreg, cu spor.

In ziua cînd sfîrșiră lucrul,
I-aŭ proclamat artiștĭ, în cor;
Dar, de te-aĭ fi uitat vre-odată
Maĭ lung la copiele lor,

Vedeaĭ că'n Venera din Millos,
Cea maĭ măĭastră din statuĭ,
El întrupase chipul *Dînseĭ*
Și *Dînsa* fața blîndă-a *Luĭ*.

DE MILA MEA

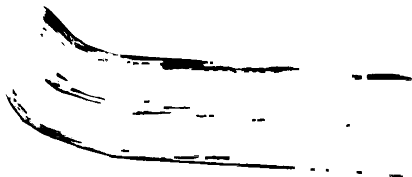
N'aş fi crezut-o niciodată şi totuşi erĭ mi s'a'ntîmplat.
Da, ochiĭ-mĭ istoviţĭ de lacrămĭ, din noŭ în lacrămĭ i-am udat.
Asearǎ,... într'un bal. Orhestra cînta încet un vals divin;
In colţul uneĭ canapele, de veselia lor străin,
Cum stam şi mă gîndeam în taĭnă la soarta bĭetuluĭ artist,
Ce compusese valsul ăsta aşa frumos şi-aşa de trist,
Cum mi'l închipuiam poetic, în cine ştie ce mansardă,
Cu capul răzimat de de-o liră, lăsînd gîndirea-ĭ să se piardă
In valurile armonieĭ, — de-odată văd în faţa mea,
Cu chipul galben ca al morţeĭ, un tînăr care mă privea.
Părea că'l cunoşteam... Odată, e mult de-atuncĭ... l'am maĭ văzut...
O spectru, ce te uiţĭ la mine cu ochiĭ aiurițĭ, tăcut,
Te recunosc, eştĭ tu. Şi totuşĭ... să fie oare cu putinţă?
Dar însfîrşit atuncĭ răspunde-mĭ şi spune-mĭ care suferinţă
Şi cît a trebuit să fie de ne'ndurată şi de mare
Şi fără leac de mîntuire, ca să te schimbe-aşa de tare?

Căcĭ părul tău, albit de gîndurĭ, era atuncĭ frumos, buclat,
Obrazul încreţit şi galben, eŭ ţi'l ştiam îmbujorat,
Şi multe lacrămĭ, cum se vede, aŭ curs din ochiĭ tăĭ aprinşĭ
De i-aŭ adus în starea asta, să mă privească-aşa de stinşĭ!
Dar el tăcea... Şi două lacrimĭ dădură'ncet să se desprindă;
Miloscum sînt, voind să'l mîngîĭ, am dat cu mîna 'ntr'o oglindă;
Mă recunosc şi daŭ un ţipăt, căcĭ tînărul ce mă privea,
Eram chiar eŭ. Ce ironie! Plînsesem eŭ, de mila mea!

Le-a'negrit de murdărie
Ale grajduluĭ duhorĭ, —
Dar parfumul le trădează
Că aŭ fost odată florĭ.

LA GARĂ

— «Nu uĭta să'mĭ scriĭ». — «Adio!»
Se sărută lung, plîngînd,
Și, pe cînd ea plînge încă,
Trenul pleacă fluerînd.
. . . .

După mine nu e nimenĭ
Să mă plîngă că mă duc;
Mĭ-ar ajunge o privire,
Drumul înapoĭ s'apuc...

N'o zăresc... Se vede scrisul
Mĭ-a fost singur să trăĭesc;
Singur pînă 'n ceasul morțeĭ,
Du-mă tren să pribegesc!

MÀTĂNIILE

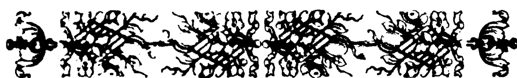
«Maĭceĭ»

Cum cad din şirul de mătăniĭ
Ş'aluneca pe sfoară 'n jos,
Incet, tot una cîte una,
Bobiţele de chiparos,

Aşa iluziile-ţĭ sfinte,
Mireasă blîndă-a luĭ Christos,
Căzut-aŭ una cîte una,
Pe firul vĭeţiĭ tale, jos.

O să începĭ din noŭ să numerĭ
Bobiţele, cînd s'or sfîrşi...
Dar visurile tale sfinte
S'aŭ dus—şi nu vor maĭ veni.

LA BAL MASCAT

Săraca tinereţea mea!
Cum şĭ-aŭ bătut toţĭ joc de ea,
Şi cît de sceptic mă grăbesc,
La rîndul meŭ, s'o istovesc.

Cu sufletul îndurerat,
M'am dus să uĭt la bal mascat,
Şi mĭ-am ales frumoasa mască
Ce'mĭ spune vorbe dulcĭ şi cască.

— Nicĭ tu, de sigur, n'aĭ venit
Aicĭ, c'un gînd maĭ fericit.
Şi tu'ţĭ baţĭ joc de vĭaţa ta,
Poate că vreĭ şi tu uĭta.

. . . Şi tu şi eŭ făr' de noroc,
Haĭ, mască, să ne batem joc!

SCRUM

Din scrisorile pe care
Le-adunasem an cu an
După dragostile mele,
Intocmisem un roman.

Opt capitole frumoase,
Scrise fie-care 'n parte
De-o fecioară ideală,
Făureaŭ măiastra-mĭ carte.

Imĭ venise'n gînd să public
Paginile lor divine;
Prea eraŭ de tot frumoase...
Insă numaĭ pentru mine.

Şi le-am ars, acum rămas-a
Din frumosul meŭ volum,
Ce-a rămas şi-aci în suflet:
Amintirea lor... şi scrum!

REVERIE

«Vonă»

Nu știu de ce, pierdut pe gîndurĭ, în noaptea asta liniștită,
Cuprins de dorurĭ ne'nțelese, mi-aduc-aminte de trecut,
Și, rînd pe rînd, mi-apar 'nainte, ca dintr'o vreme fericită,
Iubitele, cu care-odată frumoșiĭ anĭ mi-am petrecut.

Deschid încet cutia meseĭ, în care țiŭ îngrămădite,
Refrenurile-atîtor inimĭ pe melodia: *Te iubesc!*
Un miros dulce se exală din plicurile prăfuite,
Le-așez în șir, după vechime, și melancolic le citesc.

Se'ncepe însă maĭ din vreme poema dragostelor mele:
Eram copil, cu părul galben, ca îngeriĭ luĭ Rafael,
Și le plăceaŭ grozav la fete, cînd mă jucam naiv cu ele,
Privindu-mă cu ochiĭ galeșĭ, să-șĭ plimbe mîna albă'n el.

Eŭ mă simţeam uşor şi bine în desmîerdările lor blînde;
Lăsam să-mî cază capul tînăr în poala lor, uşor, rugat,
Şi mă uitam pe sub sprîncene, copil şiret, cum surîzînde,
Furaŭ din gura mea fecioară din cînd în cînd un sărutat!

Odată, una maî isteaţă spunea un basm frumos, cu ursul
Ce îndrăgise fata albă a nuştiŭ căruî împărat;
M'a zăpăcit aşa de tare c'am vrut să fac şi eŭ ca dînsul,
Şi-am sărutat'o eŭ pe fată... De-atuncî, adio sărutat!

Acum e rîndul vostru, aide-ţî, răvaşe dulcî şi parfumate,
V'am strîns ca pe-o comoară scumpă, ce-am adunat-o an cu an,
Şi-am făurit volumul ăsta, de pagine adevărate,
Ce mişcă inima-mî murindă maî mult ca orî şi ce roman.

Capitolul I-iŭ.— Intîia, e scrisă pe hîrtie albă,
Ca sufletul fecioareî mîndre ce'ntîia oară m'a iubit
E parfumată'n violete şi'mpodobită 'n florî de nalbă
Şi spune vorbe dulcî ca mierea, ce-aşa uşor m'aŭ cucerit.

Cînd le-am primit...—Dar nu, ajunge, la ce să vă descriŭ în parte
Poveştile acestea triste, lipsite poate de'nţeles,
Sînt pagine aproape şterse, căcî multe zile ne desparte
De timpul ce-a sburat şi'n urmă-î doar cu regretul m'am ales.

Destul că mi le-am strîns pe toate și pot acum privi la ele
Portrete, panglice, șuvițe, batiste, roze și scrisorĭ,
Trofee ce compun cu fală muzăul dragostelor mele,
Nimicurĭ pentru care-odată am plîns nebun, de-atîtea orĭ.

E părul tăŭ, divină blondă cu ochiĭ ca seninul măreĭ,
Portretul tăŭ, superbă brună, și amintirea ta, și-a ta,
A voastră-a tutulor, copile pierdute'n valul depărtăreĭ,
Iubite scumpe și frumoase pe care nu vă pot uita.

Maĭ am și craniul tăŭ pe masă, sărmana mea prostituată,
Te-am regăsit în urmă, moartă, pe-o masă albă de spital,
Mi-am amintit de noaptea'n care mi-aĭ spus vieața ta pătată
Și-am dat iar banĭ, să-țĭ cumpăr capul ce-l am sub globul de cristal.

De-asupra luĭ, — ce ironie! — păstrez mătăniele tale,
O maĭcă, prea sfințită maĭcă, ce-așa duios m'aĭ îndrăgit,
Tu, ce ridicĭ și astă-zĭ încă în mănăstire osanale,
Rugîndu-te'n genunchĭ, spre Domnul, să'mĭ fie traiul fericit.

Citesc cu ochiĭ plinĭ de lacrămĭ a voastre paginĭ de simțire,
Zîmbesc, cînd staŭ maĭ mult să cuget la fie-care jurămînt,
Invăț cît preț se poate pune pe vorba *Vecĭnic*, în iubire,
Și văz cît aŭ zburat de iute iluziile mele'n vînt.

CREDINCIOASA

Tot la ce-am ținut pe lume,
Rînd pe rînd, m'a fost trădat;
Să-mĭ rămîĭe credincĭoasă
Numaĭ muzeĭ 'ĭ-a fost dat.

Păsurile mele triste
Numaĭ dînseĭ le-am jelit,
Numaĭ ea știu s'aline
Bĭetu-mĭ suflet chinuit.

Poesie, Poesie,
Cînd îmĭ face lumea răŭ,
Cum mă legenĭ tu de bine,
Lîngă sînul dulce-al tăŭ!

O! iubită credincĭoasă,
Ce durerea'mĭ abătu,
Cine-o să mă consoleze,
Cînd mă veĭ trăda și tu?

CUPRINS

CUPRINS

PREȚUL 3 LEI

